

Forfatter: Arrebo, Anders

Titel: Udrag fra Hexaëmeron. Sjette Dag

Citation: Arrebo, Anders: "Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965", i Arrebo, Anders: *Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965*, udg. af VAGN LUNDGAARD SIMONSEN ; Jørgen Glahder , Munksgaard, 1965-83., s. 225. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-arrebo01val-shoot-idm140030263619392.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965

For mangen Tylper grof, mand billig hannem priiser.
Men al fornuftens Verk, hans Krop den Under-stoore,
Ham ej befrelse kand fra listige Natuure
Rhinoceros med-før; naar hand mod ham vil striide,
At vofve Liif oc Blood, i græsset hvo skal biide,
Thi hand ej løber til i u-besindig lfver,
Men skærper først det Hoorn hand bær paa Næsen stifver,
Ej heller u-betænkt paa Been oc Knockel støder,
Men i hans Lyske blød, behændig hannem døder.
Det samme listig Diur, med Næse-horn det spitse,
At vær' Een-hjørning self, de Bengaler vil gitse.
Hoos gylden *Ganges* flood: Men ellers ingenlunde,
Foruden dette Beest, Eenhjørning findis kunde:
Det oc imod forgift de samme krafter ejer,
Som et Een-hjørnings Horn det mand med Guld opvejer.
Oc endog samme Horn, i farfven eens kand være,
I Storhed ligesaa: eens dyd de dog ej bære.
De Diur som holde til i meest forkrydte Lande,
Bær' Horn forkrydte meest; af krafter, krafter stande.
End maae den Elephant for den forgiftig Drage,
I Løf-grøn Sommer-Sal sin Middags-roo ej tage.
Thi hand sig stige-løs paa blad-tyk træ begifver,
Der hemlig holder Vact, til Heeden diid ham drifver,
Den trofast Elephant hand da med hast bespringer,
Beklimrer med sin Stært sig om oc om forstinger,
At hand sig sandse-løs til Stafn oc Stød maa gifve,
Fra den forfærlig Orm sig dermed løs at rifve.
Naar Dragen det forstaaer fra Kroppen sig forføjer.
Oc findens fremmer-been, sig runden om forbøjer,
Forbolter ham dermed hand ej kand Fooden røre,
Med Konst oc største Mact sig icke løs kand gjøre:
Som hand da fecter hart, forbaust af piin' hin stoore,
Opklimrer Dragen sig oc i hans Næse boore
Sin Snuude sticker ind, til døde ham at plage,
Ham Luft forstopper saa, hand ej kand Aande drage;